

# Posudek oponenta diplomové práce **ROLE ÚSTAVNÍHO SOUDU V POLITICKÉM SYSTÉMU ČESKÉ REPUBLIKY**

autorka práce: Marie Kučerová

autor posudku: Jiří Koubek

Práci Marie Kučerové na téma pozice Ústavního soudu v politickém systému ČR bezesporu nelze upřít značnou důkladnost zpracování. Autorka předkládá text silně deskriptivního charakteru, který svým pojetím místy odpovídá spíše právnícké než politologické studii. Autorka sice v úvodu slibuje zaměření na politické aspekty fungování ÚS, ale výsledek v tomto ohledu poněkud zůstává za očekáváním – obzvláště z hlediska čtenáře obeznámeného s českými realitami, který tudíž ví, že praktické fungování českého ÚS má svou bytostně politickou dimenzi.

Předkládané diplomové práci tedy nelze vytknout příliš chyb, ať již věcných, jazykových, formálních či jiných. Nabízí se spíše otázka, zda se nejedná o promarněnou příležitost jak zpracovat skutečně zajímavé a politicky vysoce relevantní téma odlišným způsobem. Namísto zevrubných deskripcí, které jsou – jak autorka v úvodu sama předesílá – pojaty spíše v intencích klasické státovědy, či rozsáhlých pasáží „vysvětlující“ obecné principy demokratického právního ústavního státu stálo za to věnovat prostor hlubší analýze některých zajímavých ingerencí ÚS do české politiky, kterých se autorka navíc okrajově dotýká.

Na škodu možná je, že výzkumná otázka není blíže specifikována – jde skutečně o *popis* role Ústavního soudu v politickém systému ČR. Úvod přitom slibuje porovnání dvou základních modelů ústavního soudnictví – i to však zůstává v nejjobecnější rovině (americký model difuzního ústavního soudnictví, vs. „kontinentální“ potažmo český model koncentrovaného a specializovaného ústavního soudnictví).

Komparaci by si zasluhovaly spíše některé jemnější institucionální proměnné, které se dotýkají právě onoho citlivého rozhraní mezi právem a politikou – kdo ústavní soudce jmenuje/volí, kdo má právo je navrhnout, jak je konstruováno funkční období, jaké možnosti ústavního přezkumu může soud uplatnit, jaké jsou rozhodovací procedury, jsou některé oblasti vyňaty, apod.

Nejviditelnějším závěrem práce je, že v ČR existuje „silná podoba ústavního soudnictví“. Opět škoda, že toto nepochybně správné tvrzení není zasazeno do komparativního rámce.

Struktura práce je přehledná logická a odpovídá výše konstatovanému deskriptivnímu pojetí práce. Nejprve jsou shrnuty obecné principy (části 1. Demokratický a ústavní stát a 2. Význam ústavního soudnictví) – jakási „obdoba“ teoretických kapitol v „běžnějších“ politologických pracích. Následuje třetí kapitola, která v sobě obsahuje jak elementární představení jednotlivých modelů, tak zamyšlení nad politickou dimenzí ústavního soudnictví (nabízí se otázka, proč zde autorka celkem důsledně a systematicky vsazuje adjektivum „politický“ do uvozovek... není si snad touto politickou dimenzí, nota bene v českém případě zcela jista?), tak stručné shrnutí vývoje ústavního soudnictví v ČR a Československu.

Následuje výrazně „právnícká“ čtvrtá kapitola vymezující status a působnost ÚS a o něco více „politologická“ /avšak spíše státovědní) pátá kapitola pojednávající o vztahu ÚS k orgánům moci zákonodárné a výkonné. Poslední, šestá kapitola se zabývá zasazením ÚS do systému soudní moci.

Doporučuji práci k obhajobě s hodnocením **velmi dobře**.

V Praze dne 3. 2. 2014